

tedy ani vadou řízení, že úřad okolnosti tyto nezjišťoval. Jestliže tedy žal. úřad za tohoto stavu věci vycházel ze skutkového předpokladu, že rodina st-lova v době, o kterou jde, v Ch. neměla svého bydliště, třebaže tam syn st-lův studoval, nelze shledati, že by úsudek tento byl nelogický nebo že by trpěl vadami v § 6 zák. o ss vytčenými.

Č. 7744.

Živnostenská právo: * K vydání živn. listu na »přetavování starých kovových odpadků zinku, cínu a olova do forem kouskových a prutových s vyloučením jakéhokoli jiného zpracování« nevyžaduje se průkaz způsobilosti pro živnost kovolijeckou.

(Nález ze dne 12. února 1929 č. 2.730.)

V ě c: Mořic B. v M. (adv. Dr. Evald Stein z Prahy) proti ministerstvu obchodu o anulování živnostenského listu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Osp v M. vzala výměrem z 26. července 1926 na vědomí opověď stěžující si veř. obch. společnosti, že bude v M. O. jako svobodnou živnost provozovati přetavování starých kovových odpadků zinku, cínu a olova do forem kouskových a prutových s vyloučením jakéhokoli jiného zpracování, a vydala jí živn. list pro tuto živnost. — Zsp v Brně zrušila výnosem z 3. listopadu 1926 tento živn. list na základě 4. odst. § 146 živn. ř. jakožto nezákonný, ježto uvedená živnostenská činnost je součástí řemeslné živnosti kovolijecké, a náměstek stěžující si společnosti nepodal průkazu způsobilosti pro tuto živnost ve smyslu § 14 živn. ř. — Nař. rozhodnutím nevyhovělo min. obch. odvolání stěžující si firmy z důvodů rozhodnutí v odpor vzatého a také proto, že nelze rozkládati řemeslné živnosti na součásti více či méně odborné a prohlásiti nějakou dílčí činnost, poněvadž nevyžaduje dlouhého výcviku, za předmět živnosti svobodné, neboť při každé řemeslné živnosti jsou činnosti, které nevyžadují dlouhého odborného výcviku, jsou však typické pro dotyčnou živnost řemeslnou, na př. kovolijectví — jak slovo toto samo naznačuje — lití kovů. Takovéto rozkládání činností řemeslných přičilo by se ustanovením živn. řádu o řemeslných živnostech, neboť by se jím dal obcházeti průkaz způsobilosti. Dodáno bylo, že nejde ani o přizpůsobování zboží potřebám kupujícího, aby odbyt byl umožněn (§ 38 a) živn. ř.), nýbrž o předělávání zboží.

O stížnosti uvažoval nns takto:

Nař. rozhodnutí opírá se o ustanovení 4. odst. § 146 živn. ř., podle něhož má nadřízený úřad z moci úřední zakročiti, zvlí o nedostatku zákonných náležitostí. Za nedostatek zákonných náležitostí považoval žal. úřad, že stěžující si firmě byl vydán živn. list na svobodnou živnost, ač ohlášenou činnost dlužno považovati za součást řemeslné živnosti kovolijecké, pro kterou se dle § 14 žádá průkaz způsobilosti, který podán nebyl. Stížnost zřejmě připouští, že kdyby tu byl tento nedostatek, byl

by nadřízený úřad oprávněn mimo pořad instanční z moci úřední zakročit, namítá však, že materielně tento nedostatek tu není, neboť živnost, o níž jde, není provozováním živnosti kovolijecké, nýbrž živností svobodnou, takže nebylo důvodu k úřednímu zakročení dle 4. odst. § 146 a stalo-li se tak nař. rozhodnutím přece, pak byl porušen zákon. Námitce této nelze upřítí důvodnost.

Živnost »tavení kovů« není uvedena ve 3. odst. § 1 živn. ř. (zák. z 5. února 1907 č. 26 ř. z.), kdež jsou vypočteny živnosti za řemeslné prohlášené. Okolnost tato sama o sobě je při rozhodování, jde-li o živnost řemeslnou čili nikoli, nerozhodna a přichází jediné v úvahu, zdali tavení kovů jako samostatný předmět živn. podniku podle svých pojmových znaků dle své podstaty a účelu jeví se živností řemeslnou.

Min. uznalo, že tato činnost je součástí řemeslné živnosti kovolijecké a že tudíž k nastoupení a samostatnému provozování tavení kovů je třeba podati průkaz způsobilosti žádaný pro živnost kovolijeckou (§ 1 odst. 3 č. 11 živn. ř.). Není pochybnosti o tom, že kovolijci taví kov a lijí jej do forem, takže vykonávají živn. práci, o jakou tu jde. Než v této činnosti se nevyčerpává živnost kovolijecká, neboť jejím účelem není jako při tavení kovů upravití suroviny pro živnostníky kov zpracující, nýbrž vyrábění z kovu předměty určené přímo pro spotřebu.

Kovolijec ovšem musí roztavit kov, chce-li z něho ulítí nějaký předmět. Než tato činnost jest ve výrobním procesu kovolijeckém tou měrou podřadného rázu, že nepatří k podstatným oprávněním, jež jsou majiteli živnosti kovolijecké s vyloučením kohokoli jiného vyhrazeny a nejeví se proto odrudou živnosti kovolijecké. Tavení kovů samo o sobě není ani činnost rázu výlučně živnostenského, neboť také podniky horní jsou na základě propůjčení práva k dolování (§ 131 odst. b) hor. zák.) oprávněny tavením dobývat z vyhrazených minerálů kovy.

Není-li však tavení kovů podstatným oprávněním řemeslné živnosti kovolijecké, čili není-li odrudou této živnosti, pak nelze pro nastoupení a samostatné provozování podniku, jehož předmětem je jediné tavení kovů a jehož účelem je uzpůsobiti kov na tvar v obchodě obvyklý jako surovinu pro živnosti kov zpracující, požadovati průkaz způsobilosti předepsaný pro řemeslnou živnost kovolijeckou.

Pak ovšem nebyl úřad oprávněm zakročiti proti stěžující si firmě dle 4. odst. §u 146 živn. ř. pro nedostatek zákonné náležitosti, který spatřoval v tom, že její náměstek při opovědi živnosti, o níž je řeč, nepodal průkaz způsobilosti, předepsaný pro řemeslnou živnost kovolijeckou. Když tak učinil přece, překročil meze, dané mu v cit. zákonném ustanovení.

Č. 7745.

Zaměstnanci veřejní: * Ustanovení § 5 zák. č. 290/1924, kterým se upravují platové poměry soudců z povolání, vešlo v platnost se zpětnou účinností ke dni 1. ledna 1925 současně s platovým zákonem č. 103/1926.

(Nález ze dne 12. února 1929 č. 2.767.)